

L Ik ben Lisa 18 jaar

M Ik ben Karin 48 jaar

Vanaf het derde studiejaar kreeg ik “bijles”, van een lieve, leuke juf gelukkig maar. Waarom? heb ik nooit geweten. Ik heb altijd gedacht dat het iets met mijn tweetaligheid te maken had

L Mijn mama wist al van het eerste studiejaar dat er iets “mis” ging en werkte hier toen al aan met mij. Ik heb die extra oefeningen nooit echt opgemerkt of als extra beschouwd. Ik was tenslotte diegene die bij elke oefening visueel ook smarties mocht eten. Mijn mama gebruikte haar ervaring om mij de leerstof te doen snappen. Maar vermits ik 90/100 haalde was er volgens de school geen vuiltje aan de lucht en de vraag naar een overleg met het CLB leek ongepast. Dus bleef mijn mama mij begeleiden op haar eigen manier.

M Begin derde studiejaar kreeg ik telefoon van de juf met de vraag of ze ons kon spreken. Eindelijk

L Daar wachtte ze al twee jaar op. Na de afname van een intelligentietest, die meer dan goed was kon het CLB ons niet meer verder helpen. We zochten andere oorden en zo kwamen we bij Eureka terecht.

M De manier waarop Anny Cooreman ons ontving, ondervroeg, Lisa testte- zonder het gevoel ... getest te worden- was subliem. We voelden ons voor de eerste keer begrepen.

L Er was een probleem en Eureka stelde voor ondersteunend te werken op vlak van spelling, handschrift en rekenen. Bovendien kregen we adviezen mee voor de school: schrijven met potlood, slechte toetsen hermaken, teksten vanbuiten leren, vooraan zitten in de klas....

M Of we als ouder bereid waren ons steentje bij te dragen? Uiteraard. We wilden niets liever, dan voorkomen dat de geschiedenis vol frustraties zich zou herhalen. We namen deel aan de bijlessen en oefenden thuis, dagelijks. Dankzij de adviezen en de ondersteuning van Eureka, de enorme werklust van Lisa en de dagelijkse aanwezigheid van onszelf verliep de lagere school “redelijk vlot”.

L Maar het was keihard werken en de resultaten waren sterk variërend en afhankelijk van de medewerking en begrip van de leerkracht. Het extra werken thuis was niet altijd even leuk, maar ik heb niet vaak het gevoel gehad dat ik meer deed dan een ander. De druk en het meer doen lag vooral bij mijn ouders. Er werden kleurrijke honderdvelden afgedrukt, kaartjes gekocht voor de maaltafels, niknakjes gehaald met hopen,...en herhaald, herhaald en herhaald

- M De keuze van de middelbare school? Zelf koos ik een school ver weg van de stad Brussel, waar we woonden. Niemand heeft zich afgevraagd of het schoolniveau wel haalbaar was. Wat een droomschool leek kwa open ruimte en sportaccommodaties werd zes jaar lang een nachtmerrie
- L We bezochten ze allemaal in het Leuvense. Samen met eureka bespraken we de scholen en wat deze nu en in de toekomst te bieden hadden.
We kozen voor het H.H.H omdat deze school een kunstrichting had die ik in het 3de kon gaan volgen.
Net als alle andere scholen beloofden ook zij het Heilige land.
Gedifferentieerd onderwijs was in de mode en de concurrentie was groot.
Het waren zagezegd allemaal kenners. Eureka blijft vormingen, cursussen en hulp bieden aan de scholen, maar weinigen happen toe...
Vele denken dat ze heer en meester zijn na 1 cursus of 1 toegeving. Zoals extra tijd met de examens, iets wat vele nodig hebben, maar ik net niet.
Iedere persoon is anders, iedere leerstoornis is anders. Iedere persoon met een leerstoornis dus ook.
- M Na één jaar keihard werken, onderhandelen met “elke juf”, gesprekken met de directie... was het al snel duidelijk dat we dit geen 5 jaar langer gingen uithouden.
- L 'We' wel vooral mijn mama ging dit geen 5 jaar volhouden. Ik kon vele leerkrachten iets aandoen, maar voelde mij zeer gesteund en zie de blokmomenten samen in de keuken terwijl mama deels kookt nog niet als negatief. Maar mijn mama wist uit ervaring wat er nog moest komen.
- M Inderdaad, het was voor mij zo pijnlijk te zien maar vooral te voelen dat de geschiedenis zich ging herhalen, 30 jaar later. Het was ondraaglijk en erg confronterend. Al mijn humaniorafustraties staken de kop op.
Dit hield ik niet vol. Het zat te dicht op mijn lijf.
Vandaag nog droom ik van mijn middelbare school ondanks het feit dat ik er mijn beste vriendinnen aan over gehouden heb. Elke les schreef ik in klad omdat ik er niet in slaagde rechtstreekse notities te nemen. Na schooltijd schreef ik elke les over en bracht er structuur in. Dan pas kon ik beginnen studeren. Volgens de leraar geschiedenis slaagde ik er maar niet in het juiste schuifje open te trekken als antwoord op de vraag. Ik had de bijnaam “blokbeest” omdat ik tijdens de speeltijd de daarop volgende vakken herhaalde, uit schrik te vergeten.
Ik kreeg straf omdat ik Duits sprak in de Engelse les. Verkeerde schuifje?
- L Terug naar Eureka voor advies en toen kwam het voorstel van Anny Coreman om 1 jaar bij hen te komen school lopen. Vermits er in mijn ogen nog niet zoveel fout liep, omdat ik zo goed begeleid ben geweest, vond ik dit nogal drastisch. Ik dacht dat eureka bestond voor de zware gevallen. Heb ik het dan zo zwaar te pakken, zonder het ooit beseft te hebben?
- M In mijn beleving kon en mocht Lisa deze kans niet laten liggen. Het zou haar verdere leven bepalen, haar zelfvertrouwen versterken, haar faalangst tegen gaan. Een kans die ik niet gekregen had.

- L Ik ging een jaar naar eureka en merkte dat dit niet alleen een school is voor de zware gevallen, maar voor iedereen die een leerstoornis heeft. Ik had een heel jaar lang het mooiste geschrift van de klas, leerde simpele schematjes, die ik vandaag nog steeds ken. Ik leerde op mijn tempo en toch samen met mijn klas. Ik mocht uitleggen en kreeg uitleg van klasgenootjes. Ze konden het vaak beter uitleggen dan de leerkracht. Alles dat wij leerden was het zelfde als in een gewoon ASO, maar daar beter, makkelijker, niet 1 keer leren en het daarna vergeten, nee, voor eens en voor altijd onthouden, door een paar simpele schemas, tekeningetjes of herhaling. Waarom moest ik dan naar een speciale school? Als deze manier van les geven bestaat doe het dan overal dacht ik! Niet alleen wij, maar iedereen zou bij deze methode baad hebben.
- M Mijn middelbaar was even moeilijk en eenzaam als de lagere school. Ik was in geen van de vakken goed, niets boeide mij, ik blonk nergens in uit. Buiten dan misschien het uurtje LO. De onzekerheid stapelde zich op en de vragen bleven komen. Ik blokte gelijk geen ander maar het mocht niet zijn. Keuzes naar de toekomst werden al afgeraden. Want ik was niet slim genoeg. De school werd ervaren als een noodzakelijk kwaad en ik focuste me op mijn hobby's: muziek en sport
- L Als ik ergens goed ik was, dan waren het mijn hobby's.
Zowel eureka als mijn ouders waren onmiddellijk akkoord dat ik een richting zou kiezen, die zowel gewone vakken als mijn hobby's bevatten. Zodat ik tenminste een deel van de vakken graag zou doen.
Als het gaat over creatief bezig zijn denk ik dat veel mensen met leerstoornissen met een waaier aan keuzes zitten. Ik kon visuele en beeldende kunsten gaan doen, mode en textiel, theater,... Ik koos voor het laatste.
Ik deed ingangsexamen aan het lemmens-Instituut en slaagde. Ik heb daar 4 jaar op school gezeten, elke dag van 8.30 tot 18uur 's avonds, ook op woensdag.
Niemand kan zolang op school zitten als hij het niet graag doet.
- M Buiten school was sport mijn belangrijkste uitlaatklep en datgene waar ik mijn frustraties kwijt kon. Hier kon ik wekelijks scoren. Bezig zijn, met mijn handen, knutselen, verven, uiteen vijzen, ontwerpen, fotograferen...oplossingen bedenken, originele pakjes maken en verrassingsfeestjes organiseren. Vandaag nog zijn het mijn hobby's.
- L Deze week begon ik aan mijn eerste jaar in de kleine academie. Dit is een theateropleiding.
- M Eindelijk was het zover. Ik mocht zelf kiezen in functie van mijn interesses zijnde: mensen en werken met mijn handen: het werd ergotherapie. Ik was zo extreem geboeid, zo geïnteresseerd, zo georganiseerd en gedreven. Zo gewoon om door te zetten en alles op alles te zetten dat ik de eerste werd van de klas. Een wonder was geschied.
Er volgde nog meer opleidingen: kinesitherapeut, kwaliteitscoördinator, familietherapeute.
Ik had en heb nog steeds de smaak te pakken.

- L Ik krijg nu les in het Frans, Engels en Nederlands. Ik kan misschien mijn Frans niet goed schrijven, maar ik versta veel. Iets wat de meeste mensen niet verwachten van een dyslectici, maar ik heb op eureka vele teksten in het Frans en Engels vanbuiten moeten leren, iets wat ik toen vervloekte. Maar nu merk ik, dat ik daardoor meer Frans versta dan mijn leeftijdsgenootjes.
- Ook mijn theaterteksten vanbuiten leren is geen enkel probleem, iets wat vele mensen niet verwachten van een dyslectieker. Ik merk vaak dat ik theaterstukken, boeken over het algemeen beter snap.
- Ik heb geleerd anders te gaan denken, ruimer te kijken, oplossingsgericht te denken, het globaal beeld te bekijken en vindingrijk te zijn. Iets wat mij ook helpt bij het improviseren, het maken van een theaterstuk, het theaterspelen...
- Ook mijn woordenschat en zinsbouw zijn uitgebreider, vermits ik heb geleerd zinnen anders te formuleren, woorden die ik niet kan schrijven door een synoniem vervangen.
- Ik heb geleerd niet op te geven op momenten dat andere dat al lang zouden gedaan hebben. Ik heb leren organiseren, doorzetten, doorbijten, vechten, geloven, hulpvragen waar nodig en op te komen voor mijzelf en anderen.
-

- M Na al die jaren lukt het me wel. Ik heb een toverdoos en een trukendoos.
- De toverdoos is een portie humor dat ik gebruik bij al te grote flaters. Mijn trukendoos is eenvoudig en ondertussen een manier van leven geworden: ik lees elke mail 3 keer na vóór te verzenden, ik plak mijn postzegel nadat ik het adres heb opgeschreven en niet omgekeerd, ik schrijf alles op: namen, telefoonnummers, emailadressen, bedragen...
- Ik deel mijn trukendoos graag met anderen, en met Lisa op de eerste plaats, maar ook met velen rondom mij die nog niet ontdekt hebben dat hun dagelijkse problemen en frustraties te maken hebben met een leerprobleem
- L Ook ik maak gretig gebruik van de toverdoos en trukendoos. Ik schrijf alles op wat ik nog moet doen, ben steeds georganiseerd. Laat alles nalezen, door iemand die de d-t regels wel kent. Schrijf eerst een kladversie voor ik het op het kaartje schrijf. Herhaal telefoonnummers altijd aan de telefoon. Vraag altijd bij een afspraak of half elf, inderdaad tien uur dertig is,...
- M Ik ben dankbaar mama te zijn van Lisa. Dankzij haar heb ik ontdekt en begrepen wat er mis met me was. Ik heb het een plaats kunnen geven en durf er eindelijk voor uit te komen.
- L Ik heb geluk dat mijn mama ook dyslexie heeft en dat eureka er was om alles te sturen en in goede banden te leiden. Ik heb mijn leerstoornis nooit als negatief gezien. Zeker niet als ik zie welke hulpmiddelen eureka allemaal kan aanbieden. Waardoor de negatieve kanten bijna allemaal verdwijnen en alleen de positieven doorschijnen.